

## **Prelatovo pismo (srpanj 2010.)**

Pretvoriti rad u molitvu. Taj svakodnevni pokušaj da se ponašamo kao kontemplativne žene i muškarci u sasvim različitim okolnostima života upućuje nas na uzvišeni cilj, kao što je svetost koja postaje dohvatljiva – uvjerimo se u to – pomoću milosti.

17.07.2010.

Predragi! neka mi Isus čuva moje  
kćeri i sinove!

Prošlo je trideset i pet godina od kada je, 26. lipnja godine 1975., Bog pozvao našega Oca da zauvijek uživa u njegovoj prisutnosti u Nebu. Kao i prošlih godina bezbroj ljudi je bilo na Misama u čast svetoga Josemarije koje su se slavile po cijelom svijetu prigodom tog liturgijskog blagdana. Svugdje su se Gospodinu uzdizala djela zahvale, jer je svijetu i Crkvi dao pastira kao što je naš sveti Utemeljitelj koji je uzor za kršćansko ponašanje i moćan zagovornik u svim našim duhovnim i materijalnim potrebama.

Osim toga, blagdan koji je upravo prošao predstavlja priliku da se više zadržimo na poruci svetoga Josemarije, koju je prema božanskoj volji on širio među ženama i muškarcima: pomoću milosti možemo i moramo postignuti svetost – znači savršenost u ljubavi, potpuno zajedništvo s Bogom – preko vjernog i potpunog ostvarivanja

profesionalnoga rada, kao i posred ostalih svakodnevnih okolnosti u životu.

Sagledajmo dublje ono što je središte tog nauka: potreba nastojanja da pretvorimo rad – bilo kakav, manualni ili intelektualni – u pravu molitvu. Evanđelje jasno potvrđuje *kako valja svagda moliti i nikada ne sustati*[1]; a sveti Pavao, kao odjek ovoga nauka, dodaje: *sine intermissione orate*[2], molite bez prestanka. Preporuka ima snagu zapovijedi. Ali ne bi je bilo moguće ostvariti kad bismo je interpretirali pogrešno u smislu da je potrebno biti uvijek u stanju usmene ili razmatrajuće molitve; to je nemoguća aktivnost za nas u našoj zemaljskoj uvjetovanosti. Ostvarivanje zadataka koji nas zaokupljaju – obiteljskih, profesionalnih, društvenih, sportskih i drugih – često zahtijeva potpunu zauzetost našeg pamćenja i uma, kao

jaki napor naše volje; i to često puta bez obzira na potrebu da i za san uzmemo potrebno vrijeme. Ovdje se sjećam velike radosti svetoga Josemarije kada je, nakon što je godinama poučavao kako i san možemo pretvoriti u molitvu, čitao tekst svetoga Jerolima u kojem dolazi do izražaja ista misao[3].

Ali treba razmatrati to Učiteljevo požurivanje u njegovoj čitavoj dubini. Poziva nas da oživimo čitav ljudski život, u svim njegovim dimenzijama, u težnji da ga pretvorimo u molitvu ***postojanu, kao kucanje srca***[4], iako se često to ne izražava riječima. Tako je poučavao sveti Josemaría svoje kćeri i sinove, kao i sve ljude koji se žele posvećivati prema duhu Djela. Ponavljao je: ***oružje Opusa Dei nije rad: to je molitva. Stoga pretvaramo rad u molitvu i imamo kontemplativnu dušu***[5].

Pretvoriti rad u molitvu. Taj svakodnevni pokušaj da se ponašamo kao kontemplativne žene i muškarci u sasvim različitim okolnostima života upućuje nas na uzvišeni cilj, kao što je svetost koja postaje dohvatljiva – uvjerimo se u to – pomoću milosti. **Potrebno je živjeti duhovnost koja pomaže vjernicima da se posvećuju preko svoga rada**[6], objasnio je Papa govoreći o liku svetoga Josipa. Većini je kršćana moguće ozbiljno ići prema punini kršćanskoga života jedino onda kada obični rad smjeste u unutarnji odnos s težnjom za svetošću.

Sjećam se djela zahvale koja su proizlazila iz duše svetoga Josemarije dok je čitao pisma svojih kćeri i sinova. Bio je jako ganut kada mu je jedan seljak, vjernik Djela, rekao da je ustajao vrlo rano i već tada molio Gospodina da se naš Otac odmori u spavanju i dodao kako je kasnije, dok

je traktorom orao zemlju, molio *Spomeni se* i druge molitve. Vrlo se veselio naš Utemeljitelj gledajući na stvarnost kontemplativnoga života posred tog rada u polju.

U apostolskom pismu koje je – pozivajući na svetost – pisao je na početku novog milenija Sluga Božji Ivan Pavao II ovako se izrazio: „Ovaj ideal savršenosti ne smije se krivo shvatiti, kao da bi on uključio neku vrstu izvanrednoga života koji mogu prakticirati samo neki „geniji“ u svetosti. Putovi su svetosti mnogobrojni i prikladni su za poziv svakoga pojedinca (...). To je trenutak da se ponovno svima uvjerljivo pokaže taj „*visoki stupanj*“ svakodnevnoga kršćanskoga života. Čitav život crkvene zajednice i kršćanskih obitelji mora ići u tom pravcu“[7].

Naš je Otac često ponavljao taj nauk tvrdeći da ***kontemplacija nije stvar***

*za privilegirane. Neki ljudi – tvrdio je slikovito kako bi se to zapamtilo – koji imaju površno znanje o religiji, smatraju da se kontemplativni ljudi po cijeli dan nalaze u ekstazi. A to je velika zabuna. Redovnici u svojim samostanima po cijeli dan imaju mnogo rada: čiste kuću i posvećuju se zadacima kojima zarađuju za život. Često su mi redovnici i redovnice pisali o kontemplativnom životu u dobrim željama i ljubavi prema Djelu govoreći da za nas mnogo mole. Shvaćaju ono što mnogi ne shvaćaju: naš laički život kontemplacije usred svijeta, posred vremenitih aktivnosti. Naša je ćelija ulica: tu se mi zatvaramo. Gdje se čuva sol? Moramo paziti da ništa ne bude neukusno. Stoga se mi moramo povlačiti u sve stvari ovoga svijeta[8].*

Kao što je tijelu potreban zrak za disanje i krvotok za život, tako je duši potreban stalan kontakt s Bogom, svih dvadeset i četiri sata na dan. Stoga autentična pobožnost potiče da se sve upravi ka Gospodinu: rad i odmor, radost i nevolja, uspjeh i poraz, san i budnost. Don Álvaro je godine 1984. pisao: „između vremenite zauzetosti i duhovnoga života, između rada i molitve ne može postojati samo 'primirje' koje je više-manje postignuto; tu mora biti potpuno zajedništvo, fuzija poslije koje nema ostataka. Rad hrani molitvu, a molitva pozitivno ispunja rad“[9].

Za postizanje toga cilja, osim pomoći milosti, potreban je postojani osobni napor koji se često konkretizira u malim detaljima: izgovoriti strelovitu molitvu ili kratku usmenu molitvu koristeći put ili pauzu na poslu; upraviti pažljivi pogled na Raspelo ili sliku Majke Božje koja je diskretno

položena na mjestu gdje radimo i drugo. Sve to služi kako bi u duši ostala živa unutarnja orijentacija prema Gospodinu koju nastojimo svaki dan gajiti u Misi i u vrijeme koje je posvećeno razmatranju. Na taj način, iako mnogo vremena provodimo u različitim zauzetostima, jer smo potpuno zaokupljeni u ostvarivanju različitih zadataka, duša nastavlja biti sjedinjena s Gospodinom i s Njim održava dijalog koji se ne sastoji iz riječi, niti svjesnih misli, već iz poticaja srca, želja da sve obavimo, do najmanjih sitnica, iz Ljubavi, prikazanjem onoga što obavljamo.

Ako se na sličan način trudimo, profesionalni rad se pretvara u borbu u kojoj se vježbaju vrlo različite ljudske i nadnaravne kreposti: radinost, red, korištenje vremena, jakost za dovršavanje poslova, pažnja u malim stvarima...; i

mnogi detalji u brizi za druge, a to je pokaz iskrene i pažljive ljubavi.

***Vjerujte mi da nije nimalo teško posao pretvoriti u molitveni dijalog. Dok se mi žrtvujemo za Gospodina i dok se laćamo posla, Gospodin nas već čuje, već nam pomaže. Usred našeg dnevnog rada mi poprimamo način života kontemplativnih duša. Sve više smo ispunjeni sigurnošću da nas Bog gleda; možda Gospodin od nas sada traži jedno novo savladavanje: tu malu žrtvu, taj osmijeh za osobu koja dolazi u krivi trenutak ili da započnemo s nekim neugodnim, ali neodložnim zadatkom, ili da pazimo na detalje urednosti i da ustrajno ispunjavamo dužnosti koje bi se lako mogle zanemariti, ili da rad od danas ne odgađamo za sutra. Sve je to potrebno da bismo obradovali Boga, Oca Našega! Možda je dobro da na svoj radni***

***stol ili na neko neupadljivo mjesto postaviš raspelo, koje će poslužiti kao budilnik za duh kontemplacije; jer Raspeti je za tvoju dušu i za tvoj um postao priručnik iz kojega učiš kako treba služiti***[12].

Istom snagom kojom nas je poticao da rad pretvorimo u molitvu, naš je Otac inzistirao na potrebi da ne zapustimo vrijeme koje je posvećeno isključivo Gospodinu, a to su: Misa i česta Pričest, vrijeme razmatrajuće molitve, molitva Krunice i ostalih pobožnosti koje od davnine imaju svoje mjesto u Crkvi; uz toliko veću pažnju koliko veće poteškoće nastaju zbog satova pretrpanih radom, umora ili suhih trenutaka koji prije ili kasnije neće nedostajati u nijednom životu. „Te vježbe – rekao je don Álvaro – ne mogu biti kao prekid vremena koje je posvećeno radu; nisu kao zgrade u toku dana. Dok molimo ne ostavljamo „profane“

aktivnosti kako bismo utonuli u „posvećene“ aktivnosti. Nasuprot, molitva je najintenzivniji trenutak koji prati stanje kršćanina u čitavoj njegovoj aktivnosti i koja stvara najdublju vezu, koja je i najintimnija, između već obavljenog rada i onoga koji će se obavljati neposredno nakon toga. Paralelno će upravo rad značiti materiju koja treba potpiriti vatru razmatrajuće i usmene molitve, uvijek novi impuls za klanjanje, zahvalnost i pouzdano prepuštanje Bogu“[13].

Za nekoliko ću dana otići u Ekvador, Peru i Brazil kako bih boravio sa svojim kćerima i sinovima i podržao njihov apostolski posao. Molim vas, kao i uvijek, da me svojom molitvom pratite na tom putovanju i da prikažete rad, a i odmor vi koji sada uživate u praznicima. Čuvajte susret s Bogom također i u tim danima sjećajući se onoga što je poučavao naš Otac: ***Uvijek sam shvaćao***

***odmor kao odmak od dnevnih dužnosti, nikada kao ljenčarenje. Odmor znači doći k sebi: obnoviti snage, ideale i planove... Ukratko: Promijeniti zanimanje da bi se poslije vratilo – s novim poletom – na uobičajeni posao***[15].

U ovom mjesecu se navršava također 75. godišnjica kada je naš predragi don Álvaro odgovorio Gospodinu: evo me! Njegovom zagovoru povjeravam vašu i svoju vjernost kako bi ona bila svaki dan dublja i da me tako podržavate u mojim nakanama.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja  
vaš Otac

+ Javier

Pamplona, 1. srpnja 2010.

[1] Lk 18, 1.

[2] 1 Sol 5, 17.

[3] Usp. sveti Jeronim, *Traktat o Psalmima*, Komentar Psalma 1 (CCL 78, 5-6).

[4] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 8.

[5] Sveti Josemaría, bilješka s jednog obiteljskog susreta, 23.4.1959.

[6] Benedikt XVI, Homilija, 19.3.2006.

[7] Ivan Pavao II, Apost. pismo *Novo Milenio ineunte*, 6.1.2001., br. 31.

[8] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog susreta, 30.10.1964.

[9] Don Álvaro del Portillo, *Il lavoro si trasformi in orazione*, članak u reviji „Il Sabato“, 7.12.1984.

(„Rendere amabile la verità“. Izdanje Editrice Vaticana, Rim 1995., str. 649).

[10] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 67.

[11] Don Álvaro del Portillo, cit., str. 650-651.

[12] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 514.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-  
pismo-srpanj-2010/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-srpanj-2010/) (12.08.2025.)